

Optimisme nacional, fredor espanyola

written by Pau Miserachs | 13 de gener de 2018

Crèiem el 10 d'octubre que vivíem en un bon moment quan es va plantejar la possibilitat de proclamar la República Catalana. Catalunya, amb una dinàmica popular compromesa, tornava a tenir plena disposició de la seva vida pública. L'autodeterminació ho justificava. Els mals històrics passats quedarien superats per la recuperació de l'Estat català. Però no fou així. El mateix 27 d'octubre el règim constitucional espanyol posava en marxa la seva maquinària per liquidar el procés i fer-se amb el règim polític català. L'ocupació era un fet. Uns a Brussel·les i els altres a Estremera. La Generalitat en mans de M. Rajoy autoproclamat president.

Fou ingenuïtat, precipitació o incompetència proclamar la independència? Es va fer abans d'hora? S'havia d'haver esperat un nou temps? El que és cert és que les infraestructures bàsiques havien sigut ocupades per forces policials de l'Estat, el Ministeri d'Exteriors paralitzava tota l'acció exterior catalana i tancava delegacions a l'estranger. Catalunya quedava internacionalment aïllada, mentre l'Estat procedia a l'ocupació del control de l'administració pública catalana, a paralitzar l'economia de la Generalitat, a facilitar el canvi de seus socials d'empreses per poder dir que l'independentisme empobria Catalunya. Fer nit sobre l'alegria dels primers moments de la república que no va néixer.

Destitució del Govern català, dissolució del Parlament, convocatòria d'eleccions al Parlament de Catalunya en unes circumstàncies discutibles, anòmales i irregulars, fou el seguiment al pensament de l'estat de Dret d'un sistema que posa la llei al servei de la unitat territorial de pobles diferents, uns dominants i altres que treballen pe expulsar-se

el domini espanyol vestit de llei i ordre constitucional. La unitat forçada és l'element més segur per destruir la democràcia dels drets humans, la que no interessa als nous absolutistes i els seus cacics.

Formem tots part d'una economia global, amb monopolis i privilegis prohibits, com també el boicot, la denigració, l'agressivitat i la deslleialtat. Una societat de lliure mercat no vol dir rebuig a Espanya del producte fabricat per gent diferent com ho és la catalana. És aquest tracte el que diferencia comunitats i pobles. És l'altivesa la que separa. És el menysteniment el que fereix sensibilitats. És l'odi demostrat el que desperta sentiments.

El problema espanyol consisteix en el fet que l'Estat actual no admet l'existència d'una comunitat culturalment diferenciada i econòmicament forta com la catalana. Parlen molt de Catalunya. Però a les televisions de l'Estat només veiem cançó espanyola i flamenc. El que és català és inexistent. Però Catalunya, sempre oberta, ha sabut trobar un motor de progrés amb la globalització, obrint-se socialment al progrés molt abans que Espanya tancada en ella mateixa i els somnis imperials desapareguts.

El poble i els empresaris catalans saben que el procés no és empobrir una comunitat plural com la catalana, preparada per a l'expansió comercial i industrial. Catalunya no s'ha deixat influenciar per les catàstrofes, crims, guerres, terrorisme, pobresa i tota mena de desastres que ens presenta la televisió espanyola per dissimular la crisi interna i atemorir la població. Es tracta de fer creure a la gent que abans vivíem millor, i en el cas català, que *l'aventura independentista* és responsable de la caiguda de la seva economia. L'altivesa del govern central del Regne arriba al punt de desatendre la problemàtica social del poble de Catalunya. Castiguen els espanyols de Catalunya que no poden pagar la llum, el gas o la hipoteca, desafavoreixen l'habitatge social amb una política especulativa per a l'habitatge.

En tots els àmbits de la societat existeix la tendència i aspiració a viure una vida millor. Però la reacció anticatalana ha produït un risc innegable de demagògia i tensions socials, en lloc d'afavorir les conquestes socials, els drets fonamentals i preparar un món digne per a les noves generacions, en un pla d'igualtat social i amb el màxim respecte a la dignitat humana, que és el principal dret reconegut per la Carta dels Drets Fonamentals de la Unió Europea.

L'ocupació de la vida pública catalana, duta a terme pel govern espanyol, emparada en una interpretació extensiva de l'article 155 de la Constitució, no és un missatge positiu, però tampoc és la fi de res. No som una nació en extinció i la maquinària de l'Estat sap que no pot ni podrà amb l'ànima del poble, l'element intocable espiritual i d'esperança, per moltes amenaces i repressió que faci servir per intentar impedir que els republicans de Catalunya recuperin ara les institucions ocupades per l'Estat, vist i demostrat el fracàs de la política obstructiva crònica de M. Rajoy.